

عَلَيْهِ السَّلَامُ
حضرت ابراهيم جون قربانيون
(۷ قرباني جا فضائل)

هفته وار سنتن پريي اجتماع ۾ ٿيڻ وارو
سنتن پريو بيان

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
 أَمَّا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ جون قربانيون

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَعَلَىٰ آلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَعَلَىٰ آلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْأَعْتِكَافِ

(مون سنّتِ اعتكاف جي نيت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتكاف جي نيت ڪري وٺندا ڪريو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتكاف جو ثواب حاصل ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرودِ پاڪ جي فضيلت

فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهي: جنهن کي اهو پسند هجي ته الله عَزَّوَجَلَّ جي بارگاه ۾ پيش ٿيڻ وقت الله عَزَّوَجَلَّ ان کان راضي هجي، ان کي گهرجي ته مون تي ڪثرت سان دُرود شريف پڙهي.

(فردوسُ الاخبار، ماثور الخطاب، ج ۲ ص ۲۸۴، حديث ۶۰۸۳)

پڙهڻ، اُٿڻ، جاڳڻ، سوت

هو، اِلهي، مرا، شِعار، دُرود

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

مٿا مٿا اسلامي ڀائرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان سنيون سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا.

فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: **”نِيَّةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“** يعني مسلمان جي نيت ان جي عمل کان بهتر آهي.¹

- ٻه مدني ڳال:** (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نيڪ عمل جو ثواب ناهي ملندو.
(2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون

✽ نگاهون جهڪائي پوري توجهه سان بيان ٻڌندس ✽ ٽيڪ لڳائي ويهڻ بدران علمِ دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي ويهندس ✽ ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس ✽ ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ✽ **صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! اُذْكَرُ اللهُ تُوْبُوا اِلَي اللهُ!** وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ وارن جي دل جوئي (يعني دلداري) جي لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ✽ بيان کان پوءِ پاڻ اڳتي وڌي سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

1 (المعجم الكبير للطبراني، ج 6، ص 185، الحديث: 5942)

بيان ڪرڻ جون نيتون

آئون به نيت ڪريان ٿو ❀ الله جي رضا حاصل ڪرڻ ۽ ثواب حاصل ڪرڻ جي لاءِ بيان ڪندس ❀ ڏسي بيان ڪندس ❀ سيپاري 14 سورة النحل آيت نمبر 125: **أُدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ** ”ترجمو ڪنزالايمان: پنهنجي رب جي واٽ جي طرف سڌ پڪي سمجھ ۽ چڱي نصيحت سان“ ۽ بخاري شريف (حديث: 4361) جي هن فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: **بَلَّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً** يعني ”منهنجي طرفان پهچايو جيتوڻيڪ هڪ ئي آيت هجي“ ۾ ڏنل احڪام جي پيروي ڪندس ❀ نيڪي جو حڪم ڏيندس ۽ بُرائي کان منع ڪندس ❀ شعر پڙهڻ، عربي، انگريزي ۽ ڏکيا لفظ ڳالهائڻ دؤران دل جي اخلاص تي توجُّه رکندس يعني پنهنجي علميت جو ڌاڪو ويهارڻ مقصود ٿيو ته ڳالهائڻ کان بچندس ❀ مدني قافلي، مدني انعامات ۽ علاقائي دوره براءِ نيڪي جي دعوت وغيره جي رغبت ڏياريندس ❀ تهڪ ڏيڻ ۽ ڏيارڻ کان بچندس ❀ نظر جي حفاظت بڻائڻ جي خاطر حتي الامكان نگاهون جهڪائي رکندس.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

خواب سچو ڪري ڏيڪاريو!

منا منا اسلامي ڀائرو! **دُوَّ الْحِجَّةِ الْحَرَامِ** جو مهينو پنهنجي خوشبو، بهارون ۽ برڪتون لٽائي رهيو آهي. هي اهو مبارڪ مهينو آهي جنهن ۾ الله **عَزَّوَجَلَّ** جي پياري نبي، حضرت سيدنا ابراهيم خليل الله **عَلَى رَيْبَتَا وَعَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ** پنهنجي صاحبزادي حضرت سيدنا اسماعيل ذبيحُ الله **عَلَى رَيْبَتَا وَعَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ**

سان گڏ ملي صبر ۽ رضا جو اهڙو منظر پيش فرمايو، جنهن جو مثال نه ٿو ملي. پاڻ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ انين ذوالحج جي رات هڪ خواب ڏٺو جنهن ۾ ڪو چوڻ وارو چئي رهيو هو: ”بيشڪ الله عَزَّوَجَلَّ توکي پنهنجو پٽ ڏيڻ ڪرڻ جو حڪم ڏئي ٿو.“ پاڻ صبح کان شام تائين انهيءَ باري ۾ غور فرمائيندا رهيا ته هي خواب الله عَزَّوَجَلَّ جي طرفان آهي يا شيطان جي طرفان؟ ان ذوالحج جو نالو يَوْمُ النَّوِيَّةِ (يعني سوچ ويچار جو ڏينهن) انهيءَ ڪري رکيو ويو. نائين رات وري ساڳيو خواب ڏٺائون ۽ صبح يقين ڪري ورتائون ته هي حڪم الله عَزَّوَجَلَّ جي طرفان آهي. ان ڪري 9 ذوالحج کي يَوْمُ عَرَفَةَ (يعني سجاڻپ وارو ڏينهن) چيو ويندو آهي. ڏهين رات وري اهوئي خواب ڏسڻ کان بعد پاڻ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ صبح جو هن خواب تي عمل ڪرڻ يعني پٽ جي قرباني جو پڪو ارادو ڪري ورتو، انهيءَ ڪري 10 ذوالحج کي يَوْمُ النَّحْرِ (يعني ذبح جو ڏينهن) چيو ويندو آهي. (تفسير كبير ج 9، ص 346) الله عَزَّوَجَلَّ جي حڪم تي عمل ڪندي پٽ جي قرباني جي لاءِ حضرت ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جڏهن پنهنجي پياري پٽ حضرت اسماعيل عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ کي جنهن جي عمر ان وقت 7 سال (يا 13 سال يا هن کان ڪجهه وڌيڪ) هئي گڏ وٺي هليا. (پٽ هجي ته اهڙو) پوءِ جيئن حضرت اسماعيل عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ فرمايو هو انهن کي اهڙي ئي طرح ٻڌي ڇڏيو، پنهنجي چُرِي تيز ڪئي، حضرت اسماعيل عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ کي پيشاني پر لڙتايو، انهن جي چهري تان نظر هٽائي ۽ انهن جي ڳلي تي چُرِي وهائي ڇڏي پر چُرِي پنهنجو ڪم نه ڪيو يعني ڳلو نه ڪٽيو. انهيءَ وقت حضرت ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ تي وَحِي نازل ٿي. جيئن ته سڀاري 23 سُوْرَةُ الطُّهِّتِ آيت نمبر 104 کان 107 ۾ ارشاد ٿئي ٿو:

ترجمو ڪنزالايمان: ۽ پيءُ پٽ کي پيشاني پر لڻايو. (ان وقت جو حال نه ڀڄ) ۽ اسان ان کي سڏڻ فرمايو آي ابراهيم بي شڪ تو خواب سچو ڪري ڏيکاريو اسان ايئن انعام ڏيندا آهيون چڱن کي. بيشڪ اهو روشن امتحان هو. ۽ اسان هڪ وڏو ذبيحو ان جي فديي ۾ ڏيئي ان کي بچائي ورتو.

وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا اِبْرَاهِيمُ ﴿١٠٣﴾ قَدْ صَدَّقْتَ

الرُّءْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

﴿١٠٤﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿١٠٥﴾

وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٦﴾

(تفسير خازن ج ۴ ص ۲۲ ملخصاً)

حضرت سيدنا ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ جو تعارف

منا مٺا اسلامي ڀائرو! ان واقعي مان جتي حضرت سيدنا اسماعيل عليهِ السَّلَامُ وِ عَلَيْهِ السَّلَامُ جي اعليٰ صبر ۽ رضا جو مقام ثابت ٿئي ٿو، اُتي حضرت سيدنا ابراهيم خليل الله عليهِ السَّلَامُ جو پنهنجي رب عَزَّوَجَلَّ جو حد درجي جو مطيع ۽ فرمانبردار هئڻ به ظاهر ٿئي ٿو.

ڇا هر ڪو خواب ڏسي پنهنجو پٽ ذبح ڪري سگهي ٿو؟

ياد رهي! ڪو به شخص خواب يا غيبي آواز ٻڌي ڪري پنهنجي يا ٻئي ڪنهن جي ٻار يا ڪنهن انسان کي ذبح نٿو ڪري سگهي، ڪندو ته سخت گنهگار ۽ جهڻم جي عذاب جو حقدار ٿيندو. حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ خواب ڏسي پنهنجي پٽ کي قربان ڪرڻ جي لاءِ تيار ٿي ويا اهو حق آهي ڇو ته پاڻ نبي هئا ۽ نبي جو خواب وحيِ الهی هوندو آهي. انهن هستين جو امتحان هو، حضرت جبرائيل عَلَيْهِ السَّلَامُ جڻي دنبو کڻي آيا ۽ الله تعاليٰ جي حڪم سان حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ پنهنجي پياري پٽ جي جڳهه تي

ان جڻتي دُئبي کي ذبح فرمائي ڇڏيو. (پُت هجي ته اهڙو)

پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جو نالو ”ابراهيم“ آهي. ابراهيم سُرياني زبان جو لفظ

آهي. ان جي معنيٰ آهي **اَبَ رَحِيمٌ** (يعني مهربان پيءُ) ڇو جو پاڻ ٻارن تي وڏا

مهربان هئا. گڏوگڏ مهمان نوازي ۽ رَحْم وِ كَرَم ۾ پاڻ مشهور آهن. تنهن

جي ڪري سندن کي ”ابراهيم“ چيو ويندو آهي. ڪجهه ماڻهن چيو آهي ته

ابراهيم اصل ۾ **ابرم** هو. جنهن جي معنيٰ آهي **بزرگ**. ڇو جو پاڻ ڪيترن

ئي انبياءِ ڪرام (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ) جا والد آهن، تنهنڪري سندن جو نامِ نامي

ابراهيم آهي. (تفسيرِ نعيمي ۱/۶۱۸، ملقطاً) پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جي **كُتِبَ اَبُو الصَّيْفَانَ** (وڏو

مهمان نواز) آهي. ڇو جو سندن جو گهر رستي جي ڪناري تي هو جيڪو به

اُتان کان گذرندو هو توهان انهن جي مهمان نوازي ڪندا هئا. (تفسيرِ خازن، تحت

قوله و من احسن دينامن اسلم، ۱/۴۳۴) پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جي ولادت ”اهواز“ جي سرزمين

جي ”**سوس**“ مقام تي ٿي. پوءِ سندن جا والد کين ”**بابل**“ نمرود جي ملڪ

وٺي آيا. الله **عَزَّوَجَلَّ** پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي حڪمت ۽ دانائي سان سرفراز فرمايو

۽ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي زمين ۽ آسمان جي سڀ شين جو مشاهدو به ڪرايو.

جيئن ته ارشادِ رَبَّانِي آهي ته: ﴿وَكَذٰلِكَ نُرِيْ اِبْرٰهِيْمَ مَلَكُوْتِ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ وَ

يَكُوْنُ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿ ترجمو ڪنزالايمان: ۽ اهڙي طرح اسين ابراهيم کي ڏيکاريون ٿا

سموري بادشاهي آسمانن ۽ زمين جي ۽ هن ڪري ته اهو عين اليقين وارن مان ٿي وڃي.

(سپيارو 7، الانعام: 75)

10 خاص فضائل

پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي ڏه (10) اهڙا فضائل حاصل آهن جيڪي

پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جي لاءِ خاص آهن. اهي خوبيون هي آهن: ❀ رسول

پاڪَ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن کان پوءِ حضرت ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ سڀني کان افضل آهن. * حضرت ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ پاڻ کان پوءِ ايندڙ سڀني نبين جا والد آهن. (بهار شريعت، ۷/۵۲) * هر آسماني دين ۾ سندن جي ئي پيروي ۽ اطاعت آهي. * هر دين وارا توهان جي تعظيم ڪندا آهن. * سندن جي ئي ياد قرباني آهي. * حج جا ارڪان به سندن جي ئي ياد آهن. * پاڻ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ ئي ڪعبي شريف جا پهريان تعمير ڪرڻ وارا يعني ان کي گهر جي صورت ۾ ٺاهڻ وارا آهن. * جنهن پٿر (مقام ابراهيم) تي بيهي پاڻ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ ڪعبو شريف ٺاهيو اتي قيام ۽ سجدا ٿيڻ لڳا. * فوت ٿي ويل مسلمان ٻارن جي پاڻ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ ۽ سندن بيبي صاحبہ حضرت ساره رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا عالمِ برزخ ۾ پرورش ڪن ٿيون. * قيامت ۾ سڀ کان پهريان سندن کي ئي عمدہ لباس عطا ڪيو ويندو ان کان فوراً بعد اسان جي پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن کي.

(تفسير نعيمي ج ۱ ص ۶۲۱ مُلَخَّصًا)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

سڀني کان افضل اسان جون بي

منا منا اسلامي ڀائرو! بيان ڪيل آخري فضيلت ته قيامت واري ڏينهن سڀ کان پهريان پاڻ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ کي بهترين لباس ملندو بعد ۾ اسان جي نبي پاڪ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کي، ان کي ٻڌي ڪري ڪنهن جي ذهن ۾ اهو خيال اچي سگهي ٿو ته حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ حُضُور سَيِّدِ عَالَمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کان افضل آهن. قيامت جي ڏينهن سڀ کان پهرين حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ کي حُلُو (بهشتي لباس) عطا ٿيڻ پنهنجي جڳهه،

پر افضل اسان جا پيارا آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ئي آهن. اللهُ عَزَّوَجَلَّ سيپاري 3 سُورَةُ الْبَقَرَةِ: جي آيت نمبر 253 ۾ ارشاد فرمائي ٿو:

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ
مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ

(سيپارو: 3 سُورَةُ الْبَقَرَةِ آيت نمبر 253)

ترجمو ڪنزالايمان: هي رسول آهن اسان انهن مان هڪڙن کي ٻين تي فضيلت ڏني انهن مان ڪنهن سان الله ڪلام فرمايو ۽ ڪو اهو آهي جنهن کي سڀني تي درجا بلند ڪيائين.

صَدْرُ الْأَفَاضِلِ حضرت علامه مولانا سيّد محمد نعيم الدّين مراد آبادي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْهَادِي اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي ان فرمان ته ”ڪو اهو آهي جنهن کي سڀني تي درجا بلند ڪيائين“ جي متعلق فرمائن ٿا: ان مان مراد حضور پُرَنور سَيِّدِ انبياءِ محمد مصطفى صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهن توهان کي ڪيترن ئي درجن جي سبب سڀني انبياءِ عَلَيْهِ السَّلَامُ تي افضل ڪيو. ان تي پوري اُمت جو اِجْمَاعُ آهي ۽ اڪثر احاديث کان ثابت آهي. حُضُورُ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جا اهي حُصَائِصُ ۽ ڪمالات جن ۾ پاڻ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ سڀني انبياءِ تي فوقيت رکندڙ ۽ افضل آهن ۽ پاڻ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جو ڪو شريڪ (يعني هڪجهڙي مرتبي جو) ناهي، بيشمار آهن جو قرآن ڪريم ۾ هي ارشاد ٿيو ته ”درجا بلند ڪيائين“ ان درجن جو ڪو شمار قرآن ڪريم ۾ ذڪر ناهي فرمايو ته هاڻي ڪير حد لڳائي سگهي ٿو.

(خزائن العرفان، پارہ: ۳، بقرہ: تحت الآية: ۲۵۳، ملقطاً)

منا منا اسلامي پائرو! معلوم ٿيو ته اسان جي پياري آقا ۽ مولي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سڀني انبياءِ عَلَيْهِ السَّلَامُ کان افضل آهن، ايستائين جو جنابِ ابراهيمِ عَلَي رَيْبَتَا وَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ کي به جيڪي خصوصيتون ۽ ڪمالات ۽ بلند مرتبا حاصل ٿيا اهي به اسان جي آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو صدقو آهي. ڇو جو پاڻ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي صدقي سان ئي دُنْيَا وَمَا فِيهَا (دنيا ۽ جيڪو ڪجهه ان ۾ آهي

سپ) کي پيدا ڪيو ويو. اعليٰ حضرت امام احمد رضا خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ انهي حقيقت جي طرف اشارو ڪندي فرمائن ٿا:

هوتے کہاں خلیل و پنا، سَعْب و مِنیٰ

لَولاڪ والے صاحبی سب تیرے گھر کی ہے

(حدائق بخشش، ص ۲۰۳)

بئي جهان توهان جي لاءِ نهيا

يعني اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ هي فرمائي رهيا آهن: هر ڪنهن جو وجود حُضُور عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي نور جي فيض سان آهي. جيڪڏهن حُضُور عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ نه هجن ها ته نه ڪعبو تعمير ڪرڻ وارا حضرت خليلُ الله عَلَيْهِ السَّلَامُ هجن ها، نه ڪعبي شريف جو بنياد رکيو وڃي ها ۽ نه ئي منيٰ جون رونقون هجن ها. (شرح حدائق بخشش از مولانا حسن قادري، ص: ۸۸۵) ته عالم جي پيدائش به حُضُور پُرَنور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَالْه وَسَلَّمَ جي طفيل ئي ٿي آهي ۽ ان ڪائنات جو رنگ ۽ خوشبو به منيٰ مصطفى صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَالْه وَسَلَّمَ جي دم قدم سان آهي. زمين ۽ آسمان جي خالق عَزَّوَجَلَّ ڪائنات بڻائڻ جو ارادو فرمايو ته ان پنهنجي حبيب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَالْه وَسَلَّمَ جي نُور جي تخليق فرمائي، ان وقت نه جن هئا نه انسان، نه لوح نه قلم، نه جنت ۽ نه دوزخ ۽ نه حُور ۽ نه مَلڪ هئا نه زمين ۽ آسمان ۽ نه ئي هي سج ۽ چنڊ وجود ۾ آيا هئا. ان وقت الله عَزَّوَجَلَّ پنهنجي حبيب جي نُور سان لوح ۽ قلم ۽ عرش و ڪُرسي پيدا فرمايا، پوءِ ان پاڪ نور سان آسمان ۽ زمين، جنت ۽ دوزخ کي بڻايو، مقصد هي ته حُضُور پاڪ، صاحبِ لولاڪ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَالْه وَسَلَّمَ جي ذاتِ پاڪ ئي ڪائنات جي تخليق جو مقصد آهي. جيئن ته حديثِ قُدسي جو مفهوم آهي ته

حضرت سَيِّدُنَا عَبْدِ اللَّهِ بن عباس رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا كان روایت آهي: اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ حضرت سَيِّدُنَا عِيسَى رُوحُ اللَّهِ عَلَى نَبِيِّنَا وَعَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ ذَانَهُن وَحِي موكلي: ”اي عيسيٰ! محمد (صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) تي ايمان آڻيو! ۽ توهان جي اُمت مان جنهن کي انهن جو زمانو ملي، انهن کي به حڪم ڪجو ته انهن تي ايمان آڻين **فَلَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُ آدَمَ وَلَا الْجَنَّةَ وَلَا النَّارَ**، يعني ڇو جو جيڪڏهن مُحَمَّد عربي صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي ذاتِ گرامي نه هجي ها ته آئون نه آدم کي پيدا ڪريان ها ۽ نه ئي جنت ۽ دوزخ بڻايان ها.“ جڏهن مون عرش کي پاڻي تي بڻايو ته اهو ان وقت جنبش (حرکت) ڪري رهيو هو مون ان تي ”لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ“ لکي ڇڏيو، بس اهو رُڪجي ويو. (الخصائص الكبرى، باب خصوصيته بكتابة اسمه الشريف... الخ، ۸۱۴) بس! ان ڪائنات جون سڀ رونقون حُضُورِ عَلِيِّهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي سبب ئي آهن.

حديثِ قُدسي آهي، اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمائي ٿو: **لَقَدْ خَلَقْتُ الدُّنْيَا وَأَهْلَهَا لِأَعْرَافِهِمْ كَرَامَتِكَ وَمَنْزِلَتِكَ عِنْدِي وَكَوَلَاكَ يَا مُحَمَّدُ! مَا خَلَقْتُ الدُّنْيَا** يعني اي منهنجا حبيب (صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) مون دنيا ۽ اهلِ دنيا کي ان لاءِ پيدا ڪيو ته جيڪا عزت ۽ منزلت تنهنجي مون وٽ آهي، آئون انهن کي ان جي سُجَاڻ ڪرائي ڇڏيان ۽ اي منهنجا حبيب (صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ)! جيڪڏهن تون نه هجين ها ته آئون دنيا کي نه پيدا ڪريان ها. (تاريخ دمشق، ۳/۵۱۸، از ملفوظاتِ اعليٰ حضرت، ص ۵۲۱) معلوم ٿيو ته دنيا جون سموريون شيون ايستائين جو سڀني انبياءِ عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ کي به وجود جي دولت اسان جي آقا، مڪي مدني مصطفي صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي ئي مُهابي ملي آهي، توهان ئي اصل ڪائنات ۽ مَبْعِج موجودات آهيو. تنهنڪري ته اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا.

- (1) زمين و زماں تمہارے لیے، مکین و مکاں تمہارے
چُنين و چُنائاں تمہارے لیے، بنے دو جہاں تمہارے لیے
- (2) فرشته خَدَم، رسولِ حَشَم، تمام اُمَم، غلامِ کَرَم
وُجُوْد و عَدَم، حُدُوْث و قَدَم، جہاں میں عیاں تمہارے لیے

(حدائقِ بخشش، ص ۳۴۸)

اشعار جي وضاحت

(1) يارسولُ الله صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ! هي پوري زمين اوھان جي لاءِ بٹائي وئي،
جيترا به زمانا آيا، توھان جي خاطر، هر شيءِ اوھان جي خاطر بلڪ بئي
جھان ئي توھان جي لاءِ آھن.

(2) يارسولُ الله صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ! فرشتا اوھان جا خدمت گذار آھن، انبياء ۽
رسول عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ توھان صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جا خير خواه آھن، سڀني امتي
توھان جي ڪرم جا سُوالي آھن، وجود هجي يا عدم (يعني ٿيڻ يا نه ٿيڻ) عالمِ
حُدُوْث هجي يا قدم (يعني زندگي يا موت) نئون هجي يا پراڻو، رات هجي يا
ڏينهن انهن سڀني جو ظاهر ٿيڻ توھان جي بابرڪت ذات جي طفيل آھن.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

قوم کي نيڪي جي دعوت ڏيڻ

منا منا اسلامي پاترو! حضرت ابراهيم خليلُ الله عَلَي تَبِيَّتَا وَآلِهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
کي الله عَزَّوَجَلَّ اسان جي پياري نبي، مڪي مدني صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کان بعد
تمام انبياء ۾ سڀ کان وڏو رتبو عطا فرمايو آهي. الله عَزَّوَجَلَّ پنهنجي مُقَرَّب

۽ محبوب ٻانهن کي آسانين سان گڏ ڪيترن ئي مشڪلاتن ۾ مبتلا فرمائي ڪري انهن جي آزمائش به فرمائيندو آهي ۽ هي نفوسِ قدسيه حرفِ شڪايت زبان تي اٿڻ جي بجاءِ هميشه خوش مزاجي سان انهن مصيبتن ۽ مشڪلاتن کي برداشت ڪندا آهن. الله عَزَّوَجَلَّ حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ کي به ڪيترن ئي شين سان آزمايو ۽ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ الله عَزَّوَجَلَّ جي فضل ۽ ڪرم سان هر امتحان ۾ ڪامياب ٿيا. پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جي قوم شرڪ جي لعنت ۾ مبتلا هئي. جڏهن پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ اعلانِ نبوت فرمايو ته سڀ کان پهريان اهل ۽ عيال مان پنهنجي چاچي کان آغاز فرمايو ۽ ان کي شرڪ کان باز رهڻ ۽ الله عَزَّوَجَلَّ کي ئي معبودِ حقيقي مڃڻ جي دعوت ڏني. ان جو نتيجو هي نڪتو ته انهن عَلَيْهِ السَّلَامُ جو چاچو سندن جي ڳالهه مڃڻ جي بجاءِ انهن عَلَيْهِ السَّلَامُ جو دشمن ٿي ويو. **قرآن پاڪ** ۾ هي واقعو هن ريت بيان ڪيو ويو، سڀياري 16، سورة مريم جي آيت نمبر 42، 43 ۾ ارشاد ٿئي ٿو:

ترجمو ڪنز الايمان: جڏهن پنهنجي پيءُ کي چيائين اي منهنجا پيءُ اهڙي کي ڇو ٿو پوڄين جيڪو نه ٻڌي نه ڏسي ۽ نه تنهنجي ڪنهن ڪم اچي. اي منهنجا پيءُ بيشڪ مون وٽ اهو علم آيو جيڪو تو وٽ نه آيو، تون منهنجي پٺيان هليو اچ تمان توکي سڌي وات ڏيکاربان.

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَ
لَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٢﴾ يَا أَبَتِ
إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ
فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾

(سڀياري 16، سورة مريم آيت نمبر 42، 43)

منا مٺا اسلامي ڀائرو! آيت مبارڪه ۾ حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ جي چاچي کي پيءُ سڏيو ويو آهي، ان جو سبب بيان ڪندي حضرت صَدْرُ الْأَفْضَلِ حضرت علامه مولانا سيد محمد نعيم الدين مُراد آبادي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللَّهِ الْهَامِي فرمائن ٿا:

قاموس ۾ آهي ته آزر، حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ جي چاچي جو نالو آهي. امام علامہ جلالُ الدین سیوطي (رحمۃُ اللہ تعالیٰ علیہ) مسالک الحُنفاء ۾ بہ ایئن ئي لکيو آهي، چاچي کي پيءُ چوڻ سڀني ملڪن ۾ معمول آهي بالخصوص عرب ۾، قرآنِ کريم ۾ آهي ﴿تَعْبُدُ الْهَآءُ وَالْآءُ أَبَآءَکَ إِبْرَہِمَ وَإِسْمَاعِیلَ وَإِسْحَاقَ الْهَآءُ وَآجِدًا﴾ ان ۾ حضرت اِسْمَاعِیل کي حضرت یعقوب جي ابن ۾ ذڪر ڪيو ويو آهي ان جي باوجود جو پاڻ چاچا آهن. (خزائن العرفان، ص ۲۶۱)

العُرْضُ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ پنهنجي چاچي کي هر نموني سمجھايو پر اُهي پنهنجي ابن ڏاڏن جي دين کي ڇڏڻ تي راضي نہ ٿيا ۽ نهايت سخت لهجي ۾ جواب ڏنو، جيئن قرآنِ پاڪ جي سيپاري 16، سورة مريم جي آيت نمبر 46 ۾ انهن لفظن سان بيان فرمايو آهي:

ترجمو ڪنزالايمان: چيائين ڇا تون منهنجي خدائن کان منهن موڙين ٿو اي ابراهيم بيشڪ جيڪڏهن تون نہ مڙين ته مان توتي پٿراءُ ڪندس ۽ مون کان جدا ٿي وڃ ڊگهي زماني تائين.

قَالَ أَرَأَيْبُ أَنْتَ عَنِ الْهَتَىٰ يَا إِبْرَاهِيمُ لَئِن

لَمْ تَنْتَهَ لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾

(سيپارو 16، سورة مريم آيت نمبر 46)

ٿڌي باه

پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جي چاچي جڏهن توهان جي ڳالهه مڃڻ کان انڪار ڪيو ۽ اهو بہ توهان جو دشمن ٿي ويو ته ان کان پوءِ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ پنهنجي قوم کي دعوت ڏني ته انهن بہ سندن عَلَيْهِ السَّلَامُ جي ڳالهه مڃڻ کان انڪار ڪري ڇڏيو. پر پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ مسلسل پنهنجي قوم کي نيڪي جي دعوت ڏيڻ ۽ انهن کي ڪُفَر ۽ شُرڪ جي اونداهي وادين کان ڪڍڻ جي لاءِ هر وقت تيار رهيا پر اهي باز نہ آيا ۽ اهي بہ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جا دشمن ٿي ويا ۽ چوڻ لڳا:

﴿قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ﴾ ترجمو ڪنزالايمان: چيائون هن کي قتل ڪري ڇڏيو يا ساڙي ڇڏيو (پاره: ۲۰، العنكبوت: ۲۴) صَدْرُ الْاَفَاضِلِ حضرت علامہ مولانا سيّد محمد نعيمُ الدّين مراد آبادي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْهَامِي فرمائن ٿا: نمرود ۽ ان جي قوم پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي باه ۾ ساڙڻ تي متفق ٿي وئي ۽ انهن پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي هڪ مڪان ۾ قيد ڪري ڇڏيو ۽ قريه ڪوٺي ۾ هڪ عمارت ٺاهي ۽ هڪ مهيني تائين ڪوشش سان سڀني قسمن جون ڪاٺيون جمع ڪيون ۽ هڪ وڏي باه ٻاري، جنهن جي تپش سان هوا ۾ اڏامڻ وارا پڪي به سڙي ويندا هئا ۽ هڪ مَنَجْنِيْق (مَن.ج.نِيَق پٿر اڇلائڻ واري توپ) بيھاري ۽ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي ٻڏي ان ۾ رکي باه ۾ اڇلايو، ان وقت سندن عَلَيْهِ السَّلَامُ جي زبان مبارڪ تي هو حَسْبِيَ اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ (يعني الله عَزَّوَجَلَّ مونکي ڪافي آهي ۽ ڪيترو ئي بهتر ڪارساز) جبريل امين عَلَيْهِ السَّلَامُ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي عرض ڪيو ته ڇا ڪو ڪم آهي؟ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جن فرمايو تون سان نه، جبريل عَلَيْهِ السَّلَامُ عرض ڪيو: ته پنهنجي رب کان سوال ڪريو! فرمايو: سوال ڪرڻ سان ان جو منهنجي حال کي ڄاڻڻ مون کي ڪفايت ڪري ٿو. (خزائن العرفان، سڀيارو: ۱۷، الانبياء، تحت الآية: ۶۸) تڏهن الله عَزَّوَجَلَّ ان باه کي حڪم فرمايو ﴿يَتَارَكُ وَاوَّيْبًا مُّزْمَجًا وَرَبًّا﴾ ترجمو ڪنزالايمان: اي باه ٿي وڃ ٿڌي ۽ سلامتي واري ابراهيم تي. ته باه سواءِ توهان جي بندش (رسين وغيره) جي ٻيو ڪجهه نه ساڙيو ۽ باه جي گرمي ختم ٿي وئي ۽ روشني باقي رهي.

(خزائن العرفان، سڀيارو: ۱۷، الانبياء، تحت الآية: ۶۹)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

آزمائش تي صبر انبياء جو طريقو آهي

منا منا اسلامي ڀائرو! توهان ڏٺو ته! حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ جن پنهنجي قوم کي دين حق جي دعوت ڏيڻ ۾ ڪهڙي همت، استقامت، حوصلي ۽ صبر کان ڪم ورتو. پهرين سندن عَلَيْهِ السَّلَامُ جا گهروارا سندن جا دشمن ٿيا، پوءِ سندن عَلَيْهِ السَّلَامُ قوم به دشمن ٿي وئي، ان جي باوجود پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ دين جي دعوت ڏيڻ ٽرڪ نه فرمائي، بلڪ انهن جي اصلاح جي ڪوشش جاري رکي. ايستائين جو انهن پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي زندهه باه ۾ ساڙڻ جو فيصلو ڪري ورتو، تڏهن به پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ انهن جي اڳيان جهڪڻ گوارا نه ڪيو ۽ صبر جي انتها ته ڏسو! ان وقت حضرت سَيِّدُنَا جبريل امين عَلَيْهِ السَّلَامُ حاضر ٿي عرض به ڪيو ته ڪا حاجت هجي ته فرمايو، پوري ڪري ڇڏيان؟ پر قربان وڃو! حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم خليل الله عَلَيْهِ السَّلَامُ ۽ عَلَيْهِ السَّلَامُ تي جو ان وقت به صبر ۽ رضا جا پيڪر رهيا. ان واقعي مان انهن اسلامي ڀائرن کي به درس حاصل ڪرڻ گهرجي جيڪي راه خدا ۾ نيڪي جي دعوت ڏيندي پيش اچڻ واري مصيبتن تي شڪوه ڪندي نظر ايندا آهن. ياد رکو! دين جي تبليغ ڪرڻ انبياء ڪرام عَلَيْهِمُ السَّلَامُ جي سُنَّتِ ڪريمه آهي ۽ ان راه ۾ ملڻ وارين تڪليفن تي صَبْر ڪرڻ به انهن مقدس هستين جو طريقو آهي. الله عَزَّوَجَلَّ انبياء ۽ مرسلين عَلَيْهِمُ السَّلَامُ جي اولياء ڪاملين رَحْمَتُ اللهِ الْمُبِينِ جي آزمائش فرمائيندو آهي ۽ انهن مصيبتن ۽ مشڪلاتن تي صبر ڪرڻ تي اهو رحيم ۽ ڪريم رب عَزَّوَجَلَّ پنهنجي رحمت سان انهن کي بيشمار اجر ۽ ثواب ۽ بلند درجات سان نوازيندو آهي. اسان کي به گهرجي ته جڏهن به نيڪي جي دعوت ڏيڻ وقت ڪٿي مشڪلات ۽

مصيبتن کي منهن ڏيڻو پوي ته رضاءِ الهي جي خاطر ان کي برداشت ڪندي صبر کان ڪم وٺون. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ** ان جي برڪت سان اجر ۽ ثواب جو خزانو اسان جي هٿ ايندو. انهيءَ جي مُتعلق ٻه فرمانِ مصطفي **صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** ٻڌو ۽ عمل جو جذبو پيدا ڪريو.

(1) جنهن مصيبت تي صبر ڪيو ايستائين جو ان (مصيبت) کي چڱي صبر سان موتائي ڇڏيو ته الله تبارڪ و تعاليٰ ان جي لاءِ ٽي سؤ (300) درجات لکندو، هر هڪ درجي جي درميان زمين ۽ آسمان فاصلو هوندو.

(الْجَامِعُ الصَّغِيرُ لِلتَّبَوُّطِيِّ ص ۳۱۰ حديث ۵۱۳۰)

(2) **اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ** ٻانهي کي تڪليف ۾ مبتلا رکندو آهي ايستائين جو اها تڪليف ان جا سمورا گناه مٽائي ڇڏيندي آهي.

(المستدرک، کتاب الجنائز، باب المريضي ڪتب له من..... الخ، الحديث: ۱۳۲۶، ج ۱، ص ۶۶۸)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

عشق جو امتحان

حضرت سَيِّدُنَا اسماعيل عَلَيْهِ السَّلَامُ حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي زوجيءَ محترم حضرت بي بي هاجرہ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا جي بطن مبارڪ مان پيدا ٿيا. انهن جي پيدائش کان پوءِ پاڻ (حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم) عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ تي وحي نازل ٿي ته اوهان حضرت هاجرہ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا ۽ حضرت اسماعيل عَلَيْهِ السَّلَامُ کي اهڙي هنڌ ڇڏي اچو جتي برپت ميدان ۽ خشڪ جبلن کان علاوه ٻيو ڪجهه نه هجي. حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ حضرت هاجرہ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا ۽ اسماعيل کي گڏ ڪڍي سفر فرمايو ۽ ان هنڌ آيا جتي ڪعبهءَ مُعَظَمه آهي. اتي ان وقت

نه ڪا آبادي هئي نه ڪو چشمو ۽ پري پري تائين ڪنهن پاڻي يا ماڻهو جو نالو نشان تائين نه هو. حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ اتي هڪ تانوَ ۾ ڪجهه ڪجورون ۽ هڪ مشڪيزي ۾ پاڻي رکي روانا ٿي ويا. حضرت هاجره رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا فرياد ڪئي: اي الله عَزَّوَجَلَّ جا نبي هن بَرِيَّتِ بيابان ۾ رچتي نه ڪو مددگار نه ڪو غمخوار، اوهان اسان کي بي يارومدگار ڇڏي ڪيڏانهن وڃي رهيا آهيو؟ ڪيئي ڀيرا حضرت هاجره رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا اوهان کي پڪاريو پر اوهان ڪو جواب نه ڏنو، آخر ۾ حضرت بيبي هاجره رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا سُوال ڪيو ته اوهان ايترو ته ٻڌايو ته اوهان پنهنجي مرضي سان ڇڏي پيا وڃو يا خُداوندِ قُدُوس جي حڪم سان اوهان ائين ڪيو آهي، ته پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ فرمايائون: اي هاجره! مون جيڪو ڪجهه ڪيو آهي اهو الله تعاليٰ جي حڪم سان ڪيو آهي. اهو ٻڌي حضرت هاجره رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا چيو ته پوءِ اوهان وڃو، مون کي ڪامل يقين آهي ۽ پورو پورو اطمينان آهي ته الله ڪريم عَزَّوَجَلَّ مون کي ۽ منهنجي پٽ کي ضايع نه فرمائيندو. ڪجهه ڏينهن کان پوءِ ڪجور ۽ پاڻي ختم ٿيڻ تي حضرت هاجره رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا تي بُڪ ۽ اُج جو غَلَبو ٿيو ۽ انهن جي سيني ۾ ڪير به سُڪي ويو ۽ ٻار بُڪ ۽ اُج جي ڪري تڙپڻ لڳو، حضرت هاجره رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا پاڻي جي ڳولها ۽ جُستجو ۾ صفا مروه جي ٻنهي جبلن جا ست (7) چڪر لڳايا پر پري پري تائين پاڻي جو پتو نه مليو، حضرت اسماعيل عَلَيْهِ السَّلَامُ اڃ جي شدت جي ڪري کڙيون هڻي ڪري روئي رهيا هئا، حضرت جبرئيل عَلَيْهِ السَّلَامُ اوهان جي کڙين وٽ زمين تي پنهنجو پير هڻي چشمو جاري ڪري ڇڏيو. هڪ روايت جي مطابق حضرت اسماعيل عَلَيْهِ السَّلَامُ جي کڙي سان جاري ٿيو (مرآة المناجيع، ۴/۶۰) ان پاڻي ۾ ڪير جهڙي خاصيت هئي جو اهو پاڻي ۽ غذا ٻنهي جو ڪم ڏيندو

هو، اهو زم زم جو پاڻي پي ڪري حضرت هاجرہ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا ۽ حضرت اسماعيل عَلَيْهِ السَّلَامُ زنده رهيا، ايستائين جو حضرت اسماعيل عَلَيْهِ السَّلَامُ جوان ٿي ويا ۽ شڪار ڪرڻ لڳا ۽ شڪار جي گوشت ۽ زم زم جي پاڻي تي گذر بسر ٿيندو رهيو. پوءِ جُرهم قبيلي جا ڪجهه ماڻهو پنهنجون پڪريون چاريندي هن ميدان ۾ آيا ۽ پاڻي جو چشمو ڏسي حضرت هاجرہ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جي اجازت سان هتي آباد ٿي ويا ۽ ان قبيلي جي هڪ چوڪريءَ سان حضرت اسماعيل عَلَيْهِ السَّلَامُ جي شادي به ٿي وئي ۽ آهستي آهستي هتي هڪ آبادي ٿي وئي. (عجائب القرآن مع غرائب القرآن، ص ۱۴۵، ملخصاً)

اطاعت گذار هجي ته اهڙو!

منا منا اسلامي ڀائرو! ان واقعي کان اسان کي اهو معلوم ٿيو ته حضرت سَيِّدُنَا اِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ پنهنجي رب تعاليٰ جا تمام ئي اطاعت گذار ۽ فرمانبردار هئا جو (توهان رضاءِ الهي جي خاطر پنهنجو) اهو ٻار جيڪو وڏي دعائن کان بعد پوڙهائپ ۾ مليو هو، جيڪو سندن اکين جو نُور ۽ دل جو سُور هو، فطري طور تي حضرت سَيِّدُنَا اِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ ان کي پنهنجو پاڻ کان ڪڏهن جدا نٿي ڪري سگهيا، پر الله عَزَّوَجَلَّ جي رضا جي خاطر پنهنجي پياري فرزند ۽ گهرواريءَ کي واديءِ بَطْحَا جي ان ويران جڳهه تي ڇڏي آيا جتي مٽي ڍڪڻ جي لاءِ وڻ جو پتو ۽ اُج ختم ڪرڻ جي لاءِ پاڻي جو هڪ قطرو به نه هو، نه اُتي ڪو يار ۽ مددگار، نه ڪو دوست ۽ غمخوار. اسان مان ڪو هجي ها ته شايد ان جي تصور سان ئي ان جي ڇاتيءَ ۾ دل ڌڙڪڻ لڳي ها، بلڪ غم جي شدت کان دل ڦاٽي پوي ها. پر حضرت اِبْرَاهِيمَ خَلِيلُ اللهِ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ اللهُ عَزَّوَجَلَّ جو هي حڪم ٻڌي نه

فکر مند ٿيا، نه هڪ لمحِي جي لاءِ سوچ ويچار ۾ پيا، نه رنج ۽ غم کان بيحال ٿيا بلڪ فوراً ئي پنهنجي ربَّ عَزَّوَجَلَّ جو حڪم بجا آڻڻ جي لاءِ زال ۽ ٻار کي وٺي ڪري ملڪِ شام کان مڪي جي سرزمين ڏانهن هلي ويا ۽ اُتي زال ۽ ٻار کي ڇڏي شام ملڪ واپس هلي آيا. اللهُ اَكْبَرُ! ان اطاعت جي جذبي ۽ فرمانبرداري جي جوش تي اسان جي جان قربان!

اي ڪاش! اسان به رضاءِ الهي جي خاطر اسلام جي تعليمات کي عام ڪرڻ، سُنُون سکڻ ۽ ماڻهن ۾ نيڪي جي دعوت کي عام ڪرڻ جي لاءِ پاڻ به ۽ پنهنجي جان جي تڪرن، اکين جي تارن کي پاڻ کان جدا ڪري ڪيئي سالن يا مهينن جي لاءِ نه بلڪ مهيني ۾ تن (3) ڏينهن جي لاءِ راهِ خدا ۾ عاشقانِ رسول سان گڏ **مَدِينِي قَافِلَن** ۾ سفر تي روانو ڪرڻ وارا بڻجي وڃون. هفتيوار سُنتن پرئي اجتماع ۾ پنهنجي سمجهدار ۽ وڏن ٻارن سان گڏ پاڻ به شرڪت ڪرڻ اسان جو معمول بڻجي وڃي. ڏاڙهي شريف، عمامو شريف ۽ ٻين سُنتن تي عمل ڪرڻ ۽ پنهنجي ٻارن کي به سُنتن تي عمل ڪرڻ جي ترغيب ڏيڻ جي سعادت نصيب ٿي وڃي.

سُنُون کي ڪرون ٺُوبِ خِدْمَت ۽ هر کسي کي دُون نيڪي کي دعوت

نيڪ ميں بهي بنون اِنْبَا هے ياخدا تجھ سے ميري دُعا هے

(وسائلِ بخشش، ص ۱۳۹)

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!

راضِي بِرِضَاءِ الْهِي

منا منا اسلامي ڀائرو! حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم عَلَيَّ نَبِيِّنَا وَعَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي پوري زندگي راهِ خدا عَزَّوَجَلَّ ۾ قربانيون ڏيندي گذري. جڏهن به حڪم

خداوندي آيو ته پاڻ ان جي تعميل ڪندي ڪڏهن گهروارن کي شرڪ کان روڪيو ته ڪڏهن قوم کي نيڪي جي دعوت ڏني انهن جي مخالفت کي منهن ڏنو، ڪڏهن وقت جي بادشاهه کي توحيد ۽ رسالت جو پيغام حق ٻڌايو، ڪڏهن پنهنجي قوم جي هٿان باهه ۾ سڙڻو پيو، وڏي چاهتن ۽ مُرادن کان پوءِ پوڙهائپ ۾ حاصل ٿيڻ واري کير پياڪ پُٺ کي ان جي والده سان گڏ ويران بَرِپَت ۽ ان ميدان ۾ جتي ڪو چانو لاءِ وڻ نه هو، رب عَزَّوَجَلَّ جي حڪم سان بغير ڪنهن ڏنيوي سهاري جي اڪيلو چڙي ڏنو، ته ڪڏهن انهيءَ پُٺ جي نرم ۽ نازڪ ڪنڌ تي پنهنجي هٿن سان چُري هلائڻ کان به پوئتي نه هٿيا. الغرض پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جي پوري زندگي اطاعتِ الهي ۾ گذرندي نظر اچي ٿي. پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جي حياتي جي داستان جو هڪ هڪ گوشو رضاءِ الهي تي راضي رهڻ جو درس ڏئي ٿو. پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جو هر حال ۾ راضي برضاءِ الهي رهڻ جو جذبو صد ڪروڙ مرحبا! ڪاش! جو اسان به پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ وانگر پنهنجي موليٰ عَزَّوَجَلَّ جي رضا ۾ راضي رهڻ وارا بڻجي وڃون، ڪاش! جو اسان به اطاعتِ الهي سان مَعْمور زندگي گذارڻ وارا بڻجي وڃون.

حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ راهِ خدا ۾ پنهنجي اولاد تائين قربان ڪرڻ لاءِ تيار ٿي ويا، اي ڪاش! اسان پنهنجو ڪجهه وقت ئي راهِ خدا ۾ گذارڻ وارا بڻجي وڃون. خُوب خُوب مدني قافلن ۾ سفر ڪرڻ سان گڏوگڏ مدني انعامات تي عمل ڪرڻ وارا ۽ مدني ڪمن جون ڌومون مچائڻ وارا بڻجي وڃون.

حضرت سَيِّدُنَا ابراهيم عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي حياتِ طَيِّبَه مان اسان کي هي به درس ملي ٿو ته اسان تي ڪيتري ئي وڏي مصيبت چو نه اچي وڃي

۽ ڪهڙي به وڏي آزمائش ۾ ڇو نه مبتلا ٿي وڃون، پر پنهنجي رب **عَزَّوَجَلَّ** جي رضا تي راضي رهندي صبر ۽ شڪر سان گذرڻ وقت کي گذارڻ گهرجي. بالفرض! جيڪڏهن اسان ڪنهن مصيبت جو شڪار ٿي وڃون، تڏهن به واديا مڃائڻ جي بجاءِ پاڻ کي ملڻ واري عظيم ثواب جي طرف نظر ڪرڻ گهرجي. ڪيتريون ئي نعمتون اهڙيون آهن جيڪي بغير گهڙي عطا ٿيون آهن ۽ انهن جو سلسلو وڌندو ئي ٿو وڃي. يقيناً خدائِ **اَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ** **عَزَّوَجَلَّ** جون بيشمار نعمتون پوري ڪائنات جي ذري ذري تي مينهن جي قطرن، وڻن جي پتن، سمنڊ جي قطرن ۽ واريءَ جي ذرن کان به وڌيڪ هر لمحِي، هر ڪهڙي بغير گهڙي طوفاني بارش جيان تيز تر وسنديون رهنديون آهن. جنهن کي شمار ڪرڻ جو تصور به نشو ڪري سگهجي ۽ ان جو اعلان الله **عَزَّوَجَلَّ** خود پنهنجي پياري ڪلام ۾ فرمائي رهيو آهي، جيئن ته ارشاد ٿئي ٿو:

ترجمو ڪنز الايمان: ۽ جيڪڏهن الله جون نعمتون شمار ڪريو ته ڳڻي نه سگهندو.

وَاِنْ تَعَدُّوا نِعْمَتَ اللّٰهِ لَا تُحْصَوْهَا ط

(سپيارو: 13، ابراهيم: 34)

منا منا اسلامي ڀائرو! يقيناً ان ۾ ڪو شڪ ناهي ته ٻانهو ڪنهن به وقت، ڪنهن به لمحِي، ڪنهن به حالت ۾ پنهنجي خالق ۽ مالڪ **عَزَّوَجَلَّ** جي بيحد ۽ لاتعداد نعمتن کان لاتعلق نه ٿو ٿي سگهي. تنهنڪري جيڪڏهن ڪا آزمائش جي ڪهڙي مقدر ۾ اچي وڃي، يا ڪا نعمت ختم ٿي وڃي، تڏهن به الله **عَزَّوَجَلَّ** جون ٻيون لاتعداد نعمتون ته موجود هونديون آهن. تنهنڪري عقلمند اهو ئي آهي جيڪو انهن گهڙين ۾ صبر جو دامن نه ڇڏي ۽ رضائِ الهي جي خاطر انهن کي برداشت ڪري، **اِنْ شَاءَ اللّٰهُ** **عَزَّوَجَلَّ** ان جي برڪت سان اجر ۽ ثواب جي عظيم خزانو اسان جي هٿ ايندو. جيئن ته ٻه فرمانِ مصطفي **صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** ٻڌو:

❁ مسلمان کي جيڪا به تڪليف، اذيت، انديشو، غم ۽ ڏک پهچي ايسٽائين جو جيڪڏهن ان کي ڪنڊو به لڳي ته الله عَزَّوَجَلَّ ان تڪليفن جي سبب ان جا گناه مٽائي ڇڏيندو آهي.

(صحيح البخاري، ڪتاب المرضي، باب كفارة المرض، الحديث ۵۶۴۰، ج ۴، ص ۳۰)

❁ قيامت جي ڏينهن جڏهن مُنادي (سڏڻ وارو) ندا (سڏ) ڪندو: ڪير آهي جنهن جو الله عَزَّوَجَلَّ تي قرض آهي؟ ته مخلوق چوندي: اهڙو ڪير آهي جنهن جو قرض الله عَزَّوَجَلَّ تي هجي؟ فرشتا چوندا: اهو جنهن کي (دنيا ۾) اهڙي مصيبت ۾ مبتلا ڪيو ويو جنهن سان ان جي دل غمگين ٿي، اکين مان لُڙڪ وهيا پر ان ثواب جي اُميد تي الله عَزَّوَجَلَّ جي رضا جي لاءِ صَبَرُ ڪيو اڄ اهو اُٿي بيهي ۽ الله عَزَّوَجَلَّ کان پنهنجو اَجْر حاصل ڪري.

(نبيون کي جزائين اور گناہون کي سزائين، ص ۶۳)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

قرباني جي اهميت

مٺا مٺا اسلامي ڀائرو! اسان کي گهرجي ته اسان پنهنجي اندر صبر ۽ شڪر جهڙيون عادتون پيدا ڪرڻ جي لاءِ ڪوشش ڪريون ۽ ان ساراهيل خوبين کي پنهنجي ذات تي نافذ ڪرڻ جو هڪ بهترين ذريعو هي به آهي ته اسان پنهنجي بزرگن جي سيرت ۽ ڪردار جو مطالعو ڪريون. جڏهن انبياءِ ڪرام عَلَيْهِمُ السَّلَامُ ۽ اولياءِ عظام رَحْمَتُهُمُ اللهُ السَّلَامُ جي واقعن کي پڙهنداسين ته اِن شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ انهن جي ڪردارن جي مدني خوشبو سان اسان جي زندگي به مهڪڻ لڳندي. اڄ اسان حضرت سيّدنا ابراهيمَ عَلَي تَبَيَّنَاتٍ وَعَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي متعلق ٻڌو. پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ پوري زندگي الله عَزَّوَجَلَّ جي اطاعت ۽ فرمانبرداري ۾

گذاري، حڪم خداوندي ۾ پنهنجو ٿن، مَن ۽ ڏن قربان ڪرڻ جو عملي مظاهرو ڪيو. ايستائين جو چند جهڙو پُٽ به راهِ خدا ۾ قربان ڪرڻ کان نه ڪيڀايو. الله عَزَّوَجَلَّ کي سندن عَلَيْهِ السَّلَامُ جي هي ادا ايتري پسند آئي جو تمام اُمتِ مسلمه کي حڪم فرمائي ڇڏيو ته توهان به منهنجي خليل (عَلَيْهِ السَّلَامُ) جي ان ادا تي عمل ڪندي جانور ذَبَح ڪندا ڪريو. جيئن ته هر بالغ، مقيم، مسلمان مرد ۽ عورت، مالڪِ نصاب تي قرباني واجب آهي. (عالمگيري ج ص ۲۹۲، ملتقطاً) مالڪِ نصاب هئڻ مان هي مراد آهي ته ان شخص وٽ ساڍا ٻاونجاه (52.5) تولا چاندي يا ان جيتري ماليت جي رقم يا ان جيتري ماليت جو تجارت جو مال يا ان جيتري ماليت جو (حاجتِ اصليّه کان علاوه) سامان هجي ۽ ان تي الله عَزَّوَجَلَّ يا ٻانهن جو ايترو قرض نه هجي جنهن کي ادا ڪرڻ کان بعد بيان ڪيل نصاب باقي نه رهي. (عالمگيري، ۱/۱۸۴، ملخصاً) فُقهاءِ ڪرام رَحْمَهُمُ اللهُ السَّلَامُ فرمائن ٿا: حاجتِ اصليّه (يعني ضرورياتِ زندگي) مان مراد اهي شيون آهن جن جي عام طور تي انسان کي ضرورت هوندي آهي ۽ ان جي بغير وقت گذرڻ ۾ شديد تنگي ۽ ڏکيائي محسوس ٿيندي آهي جيئن رهڻ جي لاءِ گهر، پائڻ جي لاءِ ڪپڙا، سُواري، علمِ دين جي متعلق ڪتاب ۽ پيشي جي متعلق اوزار وغيره. (عالمگيري، ۱/۱۸۴، ملخصاً)

ڪيترين ئي احاديثِ مبارڪه ۾ قرباني جا فضائل وارد ٿيا آهن. اچو ته انهن مان ٻه (2) فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ٻڌون ٿا.

(1) حضرت سَيِّدُنَا زَيْدُ بْنُ أَرْقَمٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا: صحابهءِ ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ عرض ڪيو، يَا رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هي قربانيون ڇا آهن؟ پاڻ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: توهان جي پيءُ ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ جي

سُنَّتِ آهِن. صحابهءِ ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ جن عرض ڪيو: يَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هن ۾ اسان جي لاءِ ڇا ثواب آهي؟ فرمايو: هر وار جي بدلي هڪ نيڪي آهي. عرض ڪيو: ۽ اُن ۾؟ فرمايو: ان جي هر وار جي بدلي به هڪ نيڪي آهي.

(ابن ماجه، ڪتاب الاضاحي، باب ثواب الاضحية، رقم ۳۱۲۰، ج ۳، ص ۵۳۱)

(2) هڪ ٻي حديث پاڪ ۾ آهي: اي انسانو! خوش دلي سان قرباني ڪندا ڪريو ۽ اُن جي رت تي رضاءِ الهي عَزَّوَجَلَّ ۽ اَجْر جي اُميد رکو چاهي اها زمين تي ڪري چڪي هجي، ڇو جو اها الله عَزَّوَجَلَّ جي حفاظت ۾ ڪرندي آهي. (العجم الاوسط، الحديث: ۸۳۱۹، ج ۶، ص ۱۴۸)

منا مناسلامي پائرو! ياد رکو! جنهن شخص تي شرعي اصولن جي بنياد تي قرباني واجب آهي ان تي قرباني جي متعلق مسئلا سڪڻ به لازم آهن. في زمانو علمِ دين کان ڏوري جي سبب مسلمان ان اهم فريضي کي به جهڙو ان جو حق آهي، ادا نه ٿا ڪن، اسان جي معاشري جو هڪ تعداد اهڙو آهي جنهن جي ديني معلومات جو حال هي آهي ته هڪ ئي گهر ۾ رهڻ وارن مختلف مالڪِ نصاب فرد پوري گهر جي طرفان هڪ ئي بڪرو قربان ڪري ڇڏيندا آهن ۽ قرباني جي لاءِ جانور ڪهڙو هئڻ گهرجي؟ يا ڪهڙي عيب جي سبب قرباني نه ٿيندي؟ انهن کي معلوم ٿي نه هوندو آهي ۽ اهي قرباني ڪرڻ کان بعد ان خوش فهمي ۾ مبتلا رهندا آهن ته اسان به سُنَّتِ ابراهيمي تي عمل ڪري ورتو ۽ اسان جو واجب ادا ٿي ويو. جڏهن ته انهن جي ذمّي واجب جي ادائينگي باقي رهندي آهي. ان لاءِ قرباني جي احڪامات جو علم هئڻ ضروري آهي. قرباني ۾ پيش اچڻ وارن مسئلن جي متعلق شيخ طريقت، اميرِ اهلِ سُنَّتِ، باني دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا اَبُو بلال محمد الياس عطارقادرِي رَضَوِي ضيائي دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ جو 48 صفحن تي مشتمل

رسالي ”ابلق تھوڙي سوار“ جو مطالعو بيحد مفيد آهي. هر اسلامي پاءُ کي گهرجي ته قرباني ڪرڻ کان پهريان گهٽ ۾ گهٽ هڪ ڀيرو ضرور هن رسالي جو مطالعو فرمائي وٺي. اِنْ شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ علمِ دين جو عظيم خزانو هت ايندو ۽ قرباني جي ڪيترن ئي مسئلن کان به آگاهي نصيب ٿيندي. قرباني جي متعلق مزيد معلومات جي لاءِ مڪتبه المدينه جي شايع ٿيل ڪتاب ”**بهار شريعت جلد 3 حصو 15**“ مان قرباني جي مسائل جو مطالعو ڪريو يا دارُ الافتاءِ اهلستت سان رجوع ڪريو.

قرباني جون ڪلون دعوت اسلامي کي ڏيو:

منا منا اسلامي ڀائرو! اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ تبليغ قرآن ۽ سنت جي عالمگير غير سياسي تحريڪ **دعوت اسلامي**، دين جي خدمت جي تقريباً 97 شعبن ۾ سُنتن جي خدمت ۾ مشغول آهي. انهن تمام شعبن کي هلائڻ جي لاءِ ڪروڙين روپيا خرچ ٿيندا آهن. اسان کي به ثواب جي خاطر **دعوت اسلامي** جي مدني ڪمن جي ترقي جي لاءِ پنهنجي گهر، رشتيدارن ۽ پاڙي وارن ۽ گڏوگڏ مختلف علائقن ۾ وڃي **دعوت اسلامي** جي شعبن جو تعارف ڪرائيندي قرباني جي ڪلون جمع ڪرڻ جو ڀرپور ڪوشش به ڪرڻي آهي ۽ پنهنجن عزيزن ۽ رشتيدارن کي هي ترغيب به ڏيارڻي آهي ته اهي به پنهنجي **قرباني جي جانورن جون ڪلون دعوت اسلامي** کي ڏئي ڪري نيڪي جي ڪمن ۾ اڳتي وڌي حصو وٺڻ جي سعادت حاصل ڪن. الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي عمل جي توفيق عطا فرمائي.

اُمِّينَ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

بيان جو خلاصو

منا منا اسلامي پائرو! اڄ اسان حضرت سيّدنا ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَامُ جي قربانين جي باري ۾ ٻڌو ۽ ضمناً ان جي متعلق مدني گل به حاصل ڪيا. پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ جن پنهنجي پوري زندگي اطاعتِ خداوندي ۽ رضاءِ الهي ۾ گذاري ڇڏي. وقت بوقت مصيبتن ۽ مشڪلاتن کي منهن ڏيڻو پيو پر پاڻ صبر ۽ شڪر ۽ رضاءِ الهي تي راضي رهڻ کي ترجيح ڏني ۽ ڪڏهن به پنهنجي زبان تي شڪايت جو جملو نه آندو. اسان کي به گهرجي ته پنهنجي زندگي کي اطاعتِ الهي ۾ گذاريون، هر معاملي ۾ نبي ڪريم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي سُنَن جي پيروي ڪندا رهون. آزمائشن تي صبر ۽ نعمتون ملڻ تي شڪرِ الهي بجا آڻيون ته إِنَّ شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ پنهي جهانن ۾ سعادتون اسان جو مقدر ٿينديون.

مجلس مزاراتِ اولياءِ

منا منا اسلامي پائرو! اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ دعوتِ اسلامي سڄي دنيا ۾ نيڪي جي دعوت عام ڪرڻ، سُنَن جي خوشبو لٽائڻ ۽ علمِ دين جي روشني ڦهلائڻ ۾ مصروف آهي، دنيا جي تقريباً 192 ملڪن ۾ هن جو مدني پيغام پهچي چڪو آهي، سڄي دنيا ۾ مدني ڪم کي مُنظَر ڪرڻ جي لاءِ تقريباً 95 کان وڌيڪ شعبا قائم آهن، انهن مان هڪ شعبو ”مجلس مزاراتِ اولياءِ“ به آهي. هن مجلس جا ذميدار اسلامي پائر بين مدني ڪمن سان گڏوگڏ بُزرگانِ دين جي مبارڪ مزارن تي حاضر ٿي مختلف ديني خدمتون سر انجام ڏيندا آهن، مثلاً: جيتريقدر ٿي سگهي صاحبِ مزار جي عرس جي موقعي تي اجتماعِ ذڪر و

نعت جو انعقاد، مزارن سان مليل مسجدن ۾ عاشقانِ رسول جا **مدني قافلہ** سفر ڪرائڻ ۽ بالخصوص عرس شريف جي موقعي تي مزار جي چؤڏيواري ۾ ستن ڀريا **مدني حلقہ** لڳائڻ جن ۾ وُضوءُ، غسل، تيمم، نماز ۽ ايصالِ ثواب جو طريقو، مزارن تي حاضري جا آداب ۽ سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جون سُنتون سيڪاريون وينديون آهن ۽ گڏوگڏ دعوتِ اسلامي جي هفتيوار ستن ڀري اجتماعن ۾ شرڪت، **مدني قافلن** ۾ سفر ۽ **مدني انعامات** تي عمل ڪرڻ جي ترغيب ڏياري ويندي آهي. عرس جي ڏينهن ۾ صاحبِ مزار جي خدمت ۾ گهڻي کان گهڻا ايصالِ ثواب جا تحفا پيش ڪرڻ سان گڏ صاحبِ مزار بزرگ جي سجاده نشين، خليفن ۽ مزارن جي متولي صاحبان سان وقت بوقت ملاقات ڪري انهن کي دعوتِ اسلامي جي خدمتن، جامعه المدينه ۽ مدارسُ المدينه ۽ ملڪ ۽ بيرون ملڪن ۾ ٿيڻ وارن مدني ڪمن کان واقف ڪرائڻ وغيره. **اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ دعوتِ اسلامي** کي ترقي ۽ عروج عطا فرمائي.

أَمِينٌ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللہ کرم ايا کرے تجھ پہ جہاں میں
اے دعوتِ اسلامی تیری دھوم مچی ہو

12 مدني ڪمن ۾ حصو وٺو!

مٿا مٿا اسلامي ڀائرو! توهان به سُنتن جي خدمت جي لاءِ دعوتِ اسلامي جي مدني ڪمن ۾ اڳتي وڌي حصو وٺو. ذيلي حلقي جا ٻارنهن مدني ڪم مسلمانن کي سُنت جي راه تي هلائڻ جي لاءِ وڏا مددگار آهن. هن 12 مدني ڪمن مان هڪ مدني ڪم ”مدرسه المدينه بالغان“ ۾ پڙهڻ پڙهائڻ به آهي.

قرآن پاڪ الله عَزَّوَجَلَّ جو مبارڪ ڪلام آهي، ان جو پڙهڻ، پڙهائڻ ۽ ٻڌڻ ٻڌائڻ سڀ ثواب جو ڪم آهي. پر ثواب ان وقت ملندو جڏهن ڏُڙست تَلْقَظ سان پڙهيو وڃي نه ته گهڻو ڪري ثواب جي بجاءِ ٻانهو عذاب جو مستحق بڻجي ويندو آهي. منهنجا آقا اعليٰ حضرت، امام اهل سنت، مُجَدِّدِ دِينِ ۽ ملت، پروانه شمع رسالت، مولانا شاه امام احمد رضا خان عَلَيْهِ رَحْمَةُ الرَّحْمٰن فرمائن ٿا: ”بيشڪ ايتري تجويد جنهن سان نَصْحِيح (نَص. جي. ح) حُرُوفِ ثَنِي (يعني تجويد جي قاعدن جي مطابق حُرُوفِ كِي ڏُڙست مخارج سان ادا ڪري سگهجي) ۽ غلط خواني (يعني غلط پڙهڻ) کان بچي، فرض عين آهي.“ (فتاويٰ رضويه مَحْرَجَه ج 6 ص 343) قرآن ڪريم پڙهڻ ۽ پڙهائڻ ڪيتري قدر فضيلت وارو آهي. جيئن ته نبيِّ مُكْرَم، نُوْرُ مُجَسَّم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ مُعْظَمِ آهي ”خَيْرُكُمْ مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ“ يعني توهان مان بهترين شخص اهو آهي جيڪو قرآن پاڪ سکي ۽ سيڪاري. (بخاري، ڪتاب فضائل القرآن، باب خيركم من تعلم القرآن... الخ، 4103، حديث: 5020) حضرت سيدنا ابو عبدالرحمن سُلَمِي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ مسجد ۾ قرآن پاڪ پڙهائيندا هئا، ۽ فرمائيندا هئا: انهي حديث پاڪ ئي مون کي هتي ويهاريو آهي.

(فَيْضُ الْقَدِيرِ ج 3 ص 618 تحت الحديث 3983)

منا منا اسلامي ڀائرو! جيڪڏهن اسان به ڏُڙست مخارج ۽ قاعدن سان گڏ قرآن ڪريم پڙهڻ جا خواهشمند آهيون ۽ پڙهڻ به گهرجي ته مدرسة المدينة (بالغان) ۾ ضرور شرڪت ڪيو. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ مختلف جڳهن ۽ مسجدن وغيره ۾ عام طور تي نمازِ عشاءِ کان بعد هزارين مدرسة المدينة (بالغان) جي ترڪيب هوندي آهي، جنهن ۾ وڏي عمر جا اسلامي ڀائر صحيح مخارج سان حروف جي ادائينگي سان گڏ قرآن ڪريم سکندا ۽ دعائون ياد ڪندا آهن، نماز وغيره ڏُڙست ڪندا ۽ سُنتن جي مفت تعليم حاصل ڪندا آهن. ان کان علاوه دنيا جي مختلف ملڪن ۾ گهرن جي اندر تقريباً روزانه

هزارين مدرسا مدرسة المدينة (براء بالغات) جي نالي سان لڳايا ويندا آهن، جن ۾ اسلامي پيڙهون قرآن پاڪ، نمازن ۽ سُنتن جي مفت تعليم حاصل ڪنديون ۽ دعائون ياد ڪنديون آهن. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ مدرسة المدينة (بالغان) جي بَرَڪت سان ڪيترن ئي اسلامي ڀائرن جي اصلاح به ٿيندي آهي. اچو ته انهيءَ حوالي سان هڪ ايمان افروز مدني بهار ٻڌون ٿا.

منهنجي زندگي ۾ بهار اچي وئي:

زم زم نگر، حيدرآباد (باب الاسلام، سنڌ) جي علائقي آفندي ٿاؤن جي هڪ مُقيم اسلامي ڀاءُ جي بيان جو خلاصو آهي: ائون هڪ فيشن پرست نوجوان هئس، دنيا جي موج مستي ۾ گم، پنهنجي آخرت جي انجام کان غافل حياتي جا ڏينهن گذاري رهيو هئس ته منهنجي سُنل قسمت جاڳي پئي، مون کي مدرسة المدينة (بالغان) جون روحاني فضائون ته ڇا مُيسر آيون منهنجي ته خوش بختي جي سفر جو آغاز ٿي ويو. مدرسة المدينة (بالغان) جي برڪتن منهنجي دل کي خوفِ خدا ۽ عشقِ مصطفيٰ جي ڏيئي سان روشن ڪري ڇڏيو. ان ۾ مون کي قرآن جي تعليم سان گڏوگڏ سُنتن تي عمل جو جذبو به مليو ۽ هفتيوار سُنتن پرڻي اجتماع ۾ شرڪت جي سعادت به نصيب ٿي. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ مدرسة المدينة (بالغان) ۾ پڙهڻ جي برڪت سان منهنجي زندگي ۾ بهار اچي وئي، فيشن پرستي ۽ موج مستي کان نجات حاصل ٿي ۽ ائون دعوتِ اسلامي جي مهڪندڙ مهڪندڙ مَدَنِي ماحول سان وابسته ٿي ويس. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ هي تحرير لکڻ وقت مَدَنِي قافلہ زميندار جي حيثيت سان مَدَنِي ڪمن جون ڌومون مچائي رهيو آهيان.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

منامنا اسلامي پاترو! بيان کي ختم ڪندي سنّت جي فضيلت ۽ ڪجهه سنّتون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪيان ٿو، تاجدار رسالت، شهنشاھِ نُبوّت، مصطفيٰ جانِ رحمت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان جنت نشان آهي: جنهن منهنجي سنّت سان مَحَبَّت ڪئي ان مون سان مَحَبَّت ڪئي ۽ جنهن مون سان مَحَبَّت ڪئي اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو.

(مشكاة المصابيح، ج ۱ ص ۵۵ حديث ۱۷۵ دارالکتب العلمیة بیروت)

جنت میں پڑوسی مجھے تم اپنا بنانا

سینہ تری سنّت کا مدینہ بنے آقا

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ عَلِيٍّ مُحَمَّدٍ

منامنا اسلامي پاترو! اڪثر ڪري اسان کي سفر جي ضرورت پيش ايندي آهي، تنهنڪري اسان ڪوشش ڪري سفر جون به ڪجهه نه ڪجهه سنّتون ۽ آداب سکي وٺون ته جيئن ان تي عمل ڪري اسان پنهنجي سفر کي ثواب حاصل ڪرڻ جو ذريعو بڻائي سگهون. ❀ ممڪن هجي ته خميس جي ڏينهن سفر شروع ڪرڻ سنّت آهي. (اشعة اللمعات، ج ۵، ص ۱۶۶) ❀ جيڪڏهن سهولت هجي ته رات جو سفر ڪيو وڃي جو رات جو سفر جلدي طيءَ ٿيندو آهي ❀ جيڪڏهن ڪجهه اسلامي پاتر ملي ڪري مدني قافلي جي صورت ۾ سفر ڪن ته ڪنهن هڪ کي امير بڻائي وٺن. ❀ روانو ٿيڻ وقت عزيزن، دوستن کان قصور معاف ڪرايو ۽ جن کان معافي طلب ڪئي وڃي ان تي لازم آهي ته دل سان معاف ڪري ڇڏين. (بهار شريعت، حصه ۶، ص ۱۹) ❀ سفر جو لباس پائي جيڪڏهن مڪروه وقت نه هجي ته گهر ۾ (4) رڪعتون نفل ”الْحَدُّ وَقُلُّ“ سان پڙهي ٻاهر نڪرو، اهي رڪعتون واپسي تائين اهل ۽

مال جي نگهباني ڪنديون. ❀ اسان جڏهن به سفر تي روانا ٿيون ته اسان کي گهرجي ته اسان پنهنجي اهل ۽ مال کي الله عَزَّوَجَلَّ جي حوالي ڪري وڃون. بلڪ ٿي سگهي ته گهروارن کي هيٺ ڏنل ڪلمات چئي سفر تي روانا ٿيون. **اَسْتَوَدُّعُكَ اللهُ الَّذِي لَا يُضِيْعُ وَدَائِعَهُ**. ترجمو: آئون توهان کي الله عَزَّوَجَلَّ جي حوالي ڪريان ٿو جيڪو سونپيل امانتن کي ضايع نه ڪندو آهي. (سنن ابن ماجه، ڪتاب الجهاد، باب تشبيح الغزوة ووداعهم، الحديث، ۲۸۲۵، ج ۳، ص ۳۷۲) ❀ واپار جي لاءِ سفر ڪرڻ وارن اسلامي ڀائرن کي گهرجي ته هي پنج سورتون پڙهي وٺن (۱) **قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ** آخر تائين (۲) **إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ** آخر تائين (۳) **قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ** آخر تائين (۴) **قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ** آخر تائين (۵) **قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ** آخر تائين ❀ جڏهن ڏاڪڻين تي چڙهو يا اونچي جڳهه جي طرف هلو، يا اسان جي بس وغيره ڪنهن اهڙي روڊ کان گذري جيڪو اونچائي جي طرف وڃي رهيو هجي ته ”اللهُ أَكْبَرُ“ چوڻ سُنَّت آهي ۽ جڏهن ڏاڪڻين کان لهڻ يا لاهي (يعني هيٺاهين) جي طرف هلڻ وقت ”سُبْحَانَ اللهِ“ چوڻ سُنَّت آهي. ❀ مسافر کي گهرجي ته اهو دعا کان غفلت نه ڪري هي جيستائين سفر ۾ آهي ان جي دُعا قبول ٿيندي آهي بلڪ جيستائين گهر نه پهچي ان وقت تائين دعا مقبول آهي. ❀ منزل تي لهو ته وقت بوقت هي دعا پڙهو، اِنْ شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ هر نقصان کان بچندا. دعا هي آهي: **أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ** ترجمو: الله عَزَّوَجَلَّ جي ڪلماتِ تامه جي پناهه گهران ٿو ان جي شر کان جنهن ان کي پيدا ڪيو. (ڪثر العمال، ڪتاب السفر، الفصل الثاني في آداب السفر، الحديث ۱۷۵۰۸، ج ۶، ص ۳۰۱) ❀ سفر کان واپسي تي گهروارن جي لاءِ ڪو تحفو وٺي اچو جو هي سُنَّت آهي. سرڪارِ مدينه **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ**

فرمايو: جڏهن سفر کان ڪو واپس اچي ته گهروارن جي لاءِ ڪجهه نه ڪجهه تحفو آڻي، چاهي پنهنجي جهولي ۾ پٿر ئي آڻي. (ڪنز العمال، ڪتاب السفر، الفصل الثاني في آداب السفر، الحديث ١٤٥٢، ج ٦، ص ٣٠١)

هزارين سنتون سڪڻ جي لاءِ مڪتبه المدينه جا شايع ٿيل ڪتاب 312 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”بهار شريعت“ حصو 16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب ”سنتين اور آداب“ هديو ڏني حاصل ڪيو ۽ پڙهيو. سنتن جي تربيت جو هڪ بهترين ذريعو دعوت اسلامي جي مدني قافلن ۾ عاشقان رسول سان گڏ سنتن پريو سفر به آهي.

ٽين دن هر ماه جو اپنائے مَدَنِي قافلہ

بے حساب اُس کا خدايا! خُلدیں هو داخلہ

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

**دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري
اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ 6 درود شريف ۽ 2 دعائون**

(1) جمع جي رات جو دُرُود

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ
الْعَظِيمِ الْجَاهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمع ۽ خميس جي وچين رات) هن دُرُود شريف کي پابندي سان گهٽ ۾ گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾

داخل ٿيندي وقت به، اهو ڏسندو ته سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن،⁽²⁾

(2) سمورا ڪُناه مُعاف

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ

حضرت سيدنا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي ته تاجدار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: جيڪو شخص اهو ڏُروڊ شريف پڙهي جيڪڏهن بيٺل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ ويٺل هو ته بيٺڻ کان پهريان، ان جا ڪُناه مُعاف ڪيا ويندا.⁽³⁾

(3) رَحْمَتِ جَا سْتَرِ دَرَوَازا

صَلَّى اللهُ عَلَى مُحَمَّدٍ

جيڪو اهو ڏُروڊ شريف پڙهندو آهي ان تي رحمت جا ستر دروازا کوليا ويندا آهن.⁽⁴⁾

(4) چِه لڪ ڏُروڊ شريفن جو ثواب

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللَّهِ صَلَاةً دَائِمَةً بَدْوَامٍ مُلْكِ اللَّهِ

حضرت احمد صاوي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْهَامِي ڪن بزرگن کان نقل ڪن ٿا هن ڏُروڊ شريف کي هڪ ڀيرو پڙهڻ سان چِه لڪ ڏُروڊ شريف پڙهڻ جو ثواب

2...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص 151 ملخصاً

3...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

4...القول البديع، الباب الثاني، ص 277.

حاصل ٿيندو آهي. (5)

(5) قُرْبِ مُصْطَفِي صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى لَهُ

هڪ ڏينهن هڪ شخص آيو ته خُضُورَ اَنُورَ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي پنهنجي ۽ صِدِّيقِ اَكْبَرِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ جي وچ ۾ ويهاريو، ان تي صحابه ڪرام رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمْ کي تَعَجُّبُ ٿيو ته اهو مرتبي وارو شخص ڪير آهي جڏهن اهو هليو ويو ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: اهو جڏهن مون تي دُرُودِ پاڪ پڙهندو آهي ته ايئن پڙهندو آهي. (6)

(6) دُرُودِ شَفَاعَتِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْهُ الْبُقْعَةَ الْمُقَرَّبَةَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شَافِعِ اَمَمِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمان معظم آهي: جيڪو شخص هي درود پاڪ پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي. (7)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

5...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الثانية والخمسون، ص 149

6...القول البديع، الباب الاول، ص 125

7...الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31

(1) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللَّهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

حضرت سيدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا کان روايت آهي ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: انهي درود شريف کي پڙهڻ واري جي لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تائين نيڪيون لکندا آهن.⁽⁸⁾

(2) هر رات عبادت ۾ گذارڻ جو آسان نسخو

غرائب القرآن صفحہ 187 تي هڪ روايت نقل ڪئي وئي آهي ته جيڪو شخص رات ۾ ٽي ڀيرا هي دعا پڙهندو ته ان جڻ شَبِ قدر کي حاصل ڪري ورتو لهن ڏهاڙا هر رات هي دعا پڙهڻ گهرجي. دعا هي آهي:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ

الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

“يعني خدائِ حليم ۽ ڪريم کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق ناهي، الله پاڪ آهي جيڪو ستن آسمانن ۽ عرشِ عظيم جو پروردگار آهي.” (فيضانِ سنت ج اول، ص 1163، 1164)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

⁸ ... مجمع الزوائد، كتاب الادعية، باب في كيفية الصلاة... الخ، 10/254، حديث: 17305